

HAMLETO

Ho, kiel maldolĉe!

REGINO (aktorino).

Ne amo — nur kalkulo malbenita
Kondukas al edziĝo ripetita.
Virino, kiu duan ĉirkaŭprenas,
L'unuan edzon en la tomb' venenas.

REGO (aktoro).

Ne dubas mi pri via sincereco;
Sed ne eterne daŭras malgajeco.
Konsolon tempo donas al la koro.
Decido estas sklavo de l' memoro,
Ĝi kiel frukto sin komence tenas,
Sed falas, kiam maturiĝo venas.
Se al ni mem ni en la kor' promesas,
Ni tion plej facile ja forgesas,
Kaj ĉio, en pasio decidita,
Forpasas, kiam la pasi' finita.
Ne longe daŭras ĝojo kaj malĝojo.
Kaj de eterne sur la tera vojo
Kutimis amo kun feliĉo iri;
Kaj estas malfacile certe diri,
Ĉu amo alkondukas la feliĉon
Aŭ ĉu feliĉo donas la kondiĉon
Por ekzistad' de l' amo. La grandulo
Falinta izoliĝas; malriĉulo
Sin levis — kaj amikoj plu ne mankas.
La amon ni nur al feliĉo dankas.
Sed ne pri tio estis la parolo:
Vi sciu, ke la sorto kaj la volo
Eterne inter si batalon tenas;
Al ni nur la intenco apartenas, —
Plenumon do ni lasu al la sorto.
Vi ne forgesos min ĝis via morto, —

Tre bela estas via fideleco,
Sed ni ĝin lasu al la estonteco!

REGINO (aktorino).

Ho, mi la lumon vidi pli ne povu,
Ripozon sur la tero mi ne trovu,
Malluma, senkonsola, senespera
Fariĝu mia tuta vivo tera,
Atingu min la punoj plej kruelaj
De kolerantaj fortoj la ĉielaj, —
Se iam, vin perdinte, mi, vidvino,
Fariĝos de alia vir' edzino!

HAMLETO (al Ofelio).

Se ŝi volus rompi sian sanktan promeson...

REGO (aktoro).

Ho, kia forta ĵuro! Nun, anĝelo
Mi volas iom dormi. La ĉielo
Vin gardu!

REGINO (aktorino).

Dormu dolĉe, mia koro,
Vi, mia tuta vivo kaj trezoro!

(Foriras. Li sin kuŝigas kaj endormiĝas.)

HAMLETO (al sia patrino).

Regino, kiel plaĉas al vi la dramo?

REGINO

Ŝajnas al mi, ke la sinjorino tro multe promesas.

HAMLETO

Sed ŝi plenumos sian vorton!

REGO (al Hamleto).

Ĉu vi konas la enhavon de la dramo? Ĉu ne estas en ĝi
io malagrabra?

HAMLETO

Ne, ne; ili nur ŝercas, ili iom venenas ŝerce; nenio
malagrabra.

REGINO

Kia estas la nomo de la dramo?

HAMLETO

La Muskaptilo. Kial? Ĝi estas metaforo. La dramo prezentas unu mortigon, kiu havis lokon en ia urbeto de Italujo. La nomo de la reĝo estas Gonzago, lia edzino estas nomata Baptista. Vi baldaŭ vidos, ke tio ĉi estas abomeninda historio. Sed kion tio ĉi nin interesas? Via reĝa moŝto kaj ni ĉiuj ni havas puran konsciencan, kaj la afero nin ja ne tuŝas. La leprulo sin gratu, — nia haŭto estas ja sana. (Sur la scenon venas Luciano.) Jen estas Luciano, nevo de la reĝo.

OFELIO (al Hamleto).

Vi prenis sur vin la oficon de la antikva ĥoro.

HAMLETO

Ho, mi volonte estus klarigisto inter vi kaj via amato, se mi nur vidus, ke la marionetoj dancas!

OFELIO

Vi estas tre pikema, princo, tre pikema.

HAMLETO

Vi devus ĝemi, se vi volus malakrigi mian pinton.

OFELIO

Ĉiam pli bone kaj pli tranĉe!

HAMLETO

Tiaj estas la edzoj, kiujn la knabinoj elektas. (Al Luciano) Komencu, mortigisto! Forĵetu viajn malbenitajn grimacojn kaj komencu!

« Al venĝo vokas krio de la korvo »...

LUCIANO

Jam la veneno estas tute preta,
Al faro sin jam tiras la glaseto;
La tempo estas bona; mi rapidos:
Silentas ĉio, kaj neniuj vidos.
Vi, trinko el la herboj plej kaŝitaj,
En mezo de la nokto kolektitaj,
Vi, kiu sur vi portas la malbenon

Trifojan de Hekato, — la venenon,
En la dormantan korpon penetrigu
Kaj kiel akra fulmo lin mortigu!

(Enverŝas la venenon en la oreleon de la dormanto).

HAMLETO

Li venenas lin en la ĝardeno pro lia regno. Lia nomo estas Gonzago. La historio estas vera kaj ĝi estas priskribita en itala lingvo. Vi baldaŭ vidos, kiel la mortiginto akiras la koron de la edzino de Gonzago.

OFELIO (al Hamleto).

La reĝo sin levas.

HAMLETO

Kiel? Timigita de ia ŝajnaĵo?

REGINO (al la reĝo).

Kio estas al vi, mia edzo?

POLONIO (al Hamleto).

Faru finon al la dramo!

REĜO

Lumigu al mi! For!

POLONIO

Lumon, lumon, lumon!

(Ĉiuj foriras, krom Hamleto kaj Horacio.)

HAMLETO

Sana saltas en la rondo
Kaj vundita laŭte krias,
Kaj nenio en la mondo
Reciproke harmonias.

Ĉu tiuj ĉi versoj kaj amaso da plumoj sur la ĉapelo ne povus akiri al mi lokon en anaro da aktoroj?

HORACIO

Ho jes, kun duona salajro.

HAMLETO

Ne, kun plena.

Ĉar vi scias, sur la trono
Longe sidis la leono,

La leono tamen mortis,
Kaj nun regas... ĝusta faŭno.

HORACIO

La lasta rimo ne estas bona.

HAMLETO

Ho, kara Horacio, mi donus nun mian tutan havon por
la vortoj de la spirito. Ĉu vi rimarkis?

HORACIO

Tre bone, mia princo.

HAMLETO

Ĉe la parolo pri venenado?

HORACIO

Mi bone lin observis.

HAMLETO

Ha, ha, ha! Donu muzikon! Venu, flutistoj
La reĝo ne aprobis nian dramon, —
Nu, certe ĝi ne indas lian amon.

(Eniras Rosenkranz kaj Gŭldenstern.)

HAMLETO

He, muzikon!

GŬLDENSTERN

Kara, estimata princo, permesu diri al vi kelke da
vortoj.

HAMLETO

Eĉ tutan historion, sinjoro!

GŬLDENSTERN

La reĝo...

HAMLETO

Nu, kio estas al li?

GŬLDENSTERN

Li foriris en sian ĉambron kaj sentas sin tre malbone.

HAMLETO

De drinkado, sinjoro?

GŬLDENSTERN

Ne, de kolero, mia princo.

HAMLETO

Vi devus ja esti pli prudenta kaj raportu tion ĉi al la kuracisto, ĉar se mi donus al li kuracilon, tiam al li povus fariĝi ankoraŭ pli malbone.

GÜLDENSTERN

Kara sinjoro, metu kelkan ordon en vian paroladon kaj ne forsaltu de mia komisio.

HAMLETO

Nu, mi estas kvieta, sinjoro. Parolu!

GÜLDENSTERN

La reĝino, via patrino, en la plej profunda doloro de sia koro sendis min al vi.

HAMLETO

Estu bone veninta.

GÜLDENSTERN

Ne, kara sinjoro, tiu ĉi saluto ne estas la ĝusta. Se plaĉos al vi doni al mi prudentan respondon, tiam mi plenumos la ordonon de via patrino; se ne — tiam pardonu, mi foriros, kaj mia afero estos finita.

HAMLETO

Sinjoro, mi ne povas.

GÜLDENSTERN

Kion vi ne povas, princo?

HAMLETO

Doni al vi prudentan respondon. Mia prudento estas malsana. Tamen, sinjoro, per tia respondo, kian mi povas doni, mi estas preta servi al vi, aŭ, kiel vi diras, al mia patrino. Tial ni transiru al la afero. Mia patrino, vi diras...

ROSENKRANZ

Ŝi diras, ke via konduto ŝin forte mirigas.

HAMLETO

Ho, kia mirinda filo mi estas, se mi povas tiel mirigi mian patrinon! Sed ĉu ne venos ia aldono, kiu sekvas tiun ĉi patrinan miradon? Parolu!

ROSENKRANZ

Ŝi deziras paroli kun vi en sia ĉambro, antaŭ ol ŝi iras dormi.

HAMLETO

Mi obeos, se ŝi eĉ dek fojojn estus mia patrino. Ĉu vi ankoraŭ ion deziras de mi?

ROSENKRANZ

Princo, vi iam min amis...

HAMLETO

Kaj tion ĉi mi ankoraŭ nun faras.

ROSENKRANZ

Kara sinjoro, kia do estas la kaŭzo de via malbona stato? Vi faras baron al via propra liberigo, se vi kaŝas vian doloron antaŭ via amiko.

HAMLETO

Sinjoro, oni ne lasas min antaŭen.

ROSENKRANZ

Kiel tio ĉi povas esti? vi estas ja la heredonto de la krono en Danujo?

HAMLETO

Jes, sinjoro; sed « ĝis la herbo elkreskos »..... la proverbo estas iam ŝima... (Eniras muzikistoj kun flutoj) Ha, la flutoj! Donu al mi unu! (Al Gŭldenstern) Kial vi vin turnas ĉirkaŭ mi, kvazaŭ vi volus elesplori min kaj kapti min en reton?

GŬLDENSTERN

Ho, princo, kiam mia aldoniteco estas tro granda, tiam mia amo forgesas bonajn manierojn.

HAMLETO

Tion ĉi mi ne bone komprenas. Volu ludi ion sur tiu ĉi fluto!

GŬLDENSTERN

Princo, mi ne povas.

HAMLETO

Mi petas vin!

GÜLDENSTERN

Kredu al mi, mi ne povas!

HAMLETO

Mi kore vin petas, ludu!

GÜLDENSTERN

Mi ne komprenas preni eĉ unu tonon sur fluto.

HAMLETO

Tio ĉi estas tiel same facile, kiel mensogi. Manovru sur tiuj ĉi truoj per viaj fingroj, donu al la fluto spiron per via buŝo, kaj la fluto eldonos tre bonan muzikon. Jen estas la klapoj.

GÜLDENSTERN

Sed mi tute ne komprenas uzi la klapojn por elvokii harmonion; mi tute ne havas ideon pri tiu ĉi arto.

HAMLETO

Nun rigardu, por kia tute sensignifa objekto vi min prenas! Vi volas ludi sur mi; vi pensas, ke vi konas miajn klapojn; vi volas penetri en la koron de mia sekreto; vi volas min elprovi de mia plej profunda tono ĝis mia plej alta sono: kaj en tiu ĉi malgranda instrumento estas multe da muziko kaj bonega voĉo, kaj tamen vi ne povas devigi ĝin paroli. Pro la diablo! ĉu vi pensas, ke sur mi estas pli facile ludi, ol sur fluto! Prenu min por kia instrumento vi volas, — vi povas min disĝordi, sed ne ludi sur mi. (Eniras Polonio.)

HAMLETO (al Polonio.)

Mi salutas vin, sinjoro!

POLONIO

Princo, la reĝino deziras paroli kun vi, kaj tuj.

HAMLETO

Ĉu vi vidas tie la nubon, kiu havas la formon de kamelo?

POLONIO

Efektive, ĝi elrigardas kiel kamelo.

HAMLETO

Ŝajnas al mi, ke ĝi elrigardas kiel mustelo.

POLONIO

Ha, jes, ĝi havas dorson tute kiel mustelo.

HAMLETO

Aŭ kiel baleno.

POLONIO

Efektive, efektive, tute kiel baleno.

HAMLETO

Nu, diru al mia patrino, ke mi tuj venos, momente.
(Flanken) Kun tiuj ĉi malsaĝuloj oni efektive povas perdi
la paciencon. (Laŭte) Mi tuj venos.

POLONIO

Tion ĉi mi diros al ŝi. (Foriras.)

HAMLETO

Tuj! Tion ĉi estas facile diri. — Adiaŭ, amikoj!
(Rosenkranz, Gŭldenstern, Horacio kaj aliaj foriras.)
Nun estas la mistera hor' de l' nokto,
Nun malfermite staras ĉiuj tomboj,
L' infero spiras peston en la mondon.
Nun mi volonte trinkus varman sangon
Kaj farus teruraĵojn, kiujn tago
Sen tremo ne rigardus. Tamen haltu!
Mi iras al patrino! Mia koro!
Naturon ne forgesu! Mia brusto
Ne portu la animon de Nerono!
Kruela mi nun estos, sed ne krima;
Per vortoj, ne per glavo, mi ŝin tranĉos.
En tio, mia lango kaj humoro,
Vi estu hipokritaj : kiel ajn
Minacaj estos miaj vortoj, tamen
De faroj vi min gardu, mia koro! (Foriras.)

SCENO III

Ĉambro en la palaco. La reĝo, Rosenkranz kaj Gŭldenstern.

REĜO

Mi lin ne amas. Ankaŭ per danĝero
Frenezo lia jam al ni minacas.
Kaj tial estu pretaj : mi rapide
Por vi pretigi lasos la paperojn,
Kaj vi lin al Anglujo forkondukos.
Al mi la reĝaj devoj ne permesas
Toleri tro proksime la danĝeron
De alestado de la frenezulo.

GŬLDENSTERN

Ni estas pretaj. Ni komprenas plene
La sanktan vian timon pro la bono
De la grandega multo da animoj,
Ligitaj kun la reĝa via moŝto.

ROSENKRANZ

Jam simpla kaj aparta homo devas
Per ĉiuj fortoj gardi sian vivon ;
Sed tiom pli sin gardi devas tiu,
De kies sankta vivo ja dependas
La vivo kaj bonfarto de tre multaj.
Se reĝo mortas, li ne mortas sola :
Simile al rivero fortoplena
Kun si li tiras for la tutan sorton
De ĉiuj, kiuj ĉirkaŭ li troviĝis.
Li estas kiel granda vasta rado,
Staranta sur plej alta monta pinto,
Portanta sur radioj la potencaj
Ligite milionojn da estaĵoj.
Kaj se la rado falas, tiam kune
Pereas ĉiuj tiuj milionoj.

Neniam reĝo ĝemas tute sola :
Dolor' al li — dolor' al multaj homoj.

REĜO

Mi petas vin, pretiĝu plej rapide
Al forveturo! La danĝeron, kiu
Libere nun promenas, ni bezonas
Kateni.

ROSENKRANZ kaj GÜLDENSTERN

Ni rapidos, nia reĝo. (Ambaŭ foriras.)
(Venas Polonio.)

POLONIO

Nun, reĝo, li al la patrino iras.
Mi kaŝos min post unu el tapiŝoj,
Kaj mi aŭskultos la interparolon.
Ŝi certe lin tre bone elinsultos,
Sed, kiel vi jam diris — kaj vi diris
Tre saĝe — tie devas ankaŭ stari
Persono flanka, por aŭskulti ĉion.
Patrino ĉia estas de naturo
Ja tre partia kaj ne povas havi
Sufiĉan severecon en la juĝo.
Adiaŭ, reĝo! Antaŭ ol vi iros
Al nokta dormo, mi al vi raportos
Pri ĉio, kion aŭdis mi.

REĜO

Mi dankas. (Polonio foriras.)

Ho, mia krimo, ĝi al la ĉielo
Sin tiras per vapore malodora,
Ĝi portas la malbenon plej malnovan
Sur sia frunto : fratomortigado!
Preĝadi mi ne povas, kvankam forte
Mi volus preĝi : la pli forta kulpo
L' intencon fortan venkas; kiel homo,
Havanta devon fari du aferojn,
Mi nun ne scias, kiun el la ambaŭ

Elekti, kaj mi faras nun nenian!
Se mia mano per la frata sango
Eĉ estus multe pli trapenetrita, —
Ĉu en ĉielo ne ekzistas pluvo
Sufiĉe forta, por ĝin blanke lavi?
Por kio do pardonemeco servas,
Se ne por veni kontraŭ la pekado?
Kaj ĉu la preĝo ne posedas forton
Averti krimon kaj pardonon doni,
Se jam la krimo estas plenumita?
Jes, mi rigardos supren! Mia krimo
Farita estas! Kian formon doni
Al mia preĝo! Dio, Vi pardonu
Mortigon mian? Ne, ne helpos tiel;
Mi ĉion ja ankoraŭ nun posedas,
Kion al mi alportis la mortigo :
La kronon, la honoron, la reĝinon...
Ĉu povas peko reveni pri pardono,
Dum restas la akiro de la peko?
Sur la maljustaj vojoj de la tero
Per sia oro ofte peka mano
Haltigi povas manon de la juĝo
Kaj per la fruktoj de l' farita krimo
Aĉeti la favoron de la leĝo, —
Sed tie supre estas ja alie!
Ne helpos tie lerta artifiko,
Tie la far' aperas tute nuda,
Ni mem al la farita krimo devas
Ateston tie meti en la buŝon.
Nu, kio al mi restas? Pentofaro?
Jes, kion do ne povas pentofaro?
Sed se eĉ pentofari ni ne povas?
Ho, ve! mizero! ho, vi, mia brusto,
Vi, nigra, vi, malluma kiel morto!
Anim', kiu batale liberigi

Kaj ĉiam pli enrampas en la marĉon!
Ho, helpu min, anĝeloj, en la provo!
Ho, fleksu vin, genuoj neflekseblaj!
Malmola mia koro, vi moliĝu
Simile al infano ĵus naskita!
Ho, eble Dio volos min pardoni!

(Li en angulo metas sin sur la genuojn.)
(Hamleto venas.)

HAMLETO

Nun estas tre facile tion fari;
Li preĝas; nun mortigi lin... sed tiam
Li iros en ĉielon! Kaj ĉu tion
Mi povus nomi venĝo? Malnoblulo
Mortigis mian patron, kaj por tio
Mi, sola filo de la mortigito,
En la ĉielon en minut' de preĝo
La mortiginto sendos! Tio estus
Ne venĝo, sed komplezo kaj bonfaro.
De l'tero li forigis mian patron
Post festenad', en mezo de la pekoj,
Kaj kun la tuta pezo de la pekoj
La malfeliĉa vagas nun sub tero, —
Kaj la krimulon mi nun volas kapti
En la minuto de la sankta preĝo
Kaj puran, pian sendi lin al Dio!
Ĉu tio estos venĝo? Ne, ho ne!
Ripozu, mia glavo! Mi vin tiros
En temp' alia, pli terure bati!
En malsobrec', en dormo, en kolero,
En la malpiaj ĝojoj de la lito,
En ofendado de Dia nomo —
Mi tiam lin ekkaptos, tiam, glavo,
Trapiku lin, ke li momente falu
Kaj en plej nigra stato la animo
En la inferon flugu sen pardono!

Patrino min atendas, — dume vivu,
Sed al la morto vi jam apartenas. (Foriras.)

REGO (sin levante).

La vortoj flugas, — sed la pensoj sidas!
Senpensaj vortoj Dion ne atingos!

SCENO IV

Ĉambro de la reĝino. La reĝino kaj Polonio.

POLONIO

Li baldaŭ venos. Estu pli severa,
Vi diru, li petolas tro sovaĝe,
Vi diru, ke nur petegado via
Apenaŭ kvietigis la koleron
De l' reĝo. Mi nun tie ĉi min kaŝos.
Mi petas, ne indulgu lin!

HAMLETO (post la sceno).

Patrino!

REGINO (al Polonio).

Jam al mi fidu, ne maltrankviliĝu.
Mi scios kion diri. Nun foriru :
Li venas. (Polonio sin kaŝas.)

HAMLETO (eniras).

Nu, patrino, kio estas?

REGINO

Hamleto, vi ofendis vian patron.

HAMLETO

Patrino, vi ofendis mian patron.

REGINO

Vi paroladas, kiel frenezulo.

HAMLETO

Vi paroladas, kiel senkorulo.

REGINO

Kion vi diras!

HAMLETO

Kion vi deziras?

REGINO

Ĉu vi forgesis, kiu estas mi?

HAMLETO

Ho ne, mi ĵuras, mi ĝin ne forgesis!
Vi estas la reĝino, la edzino
De l' frat' de via edzo kaj — mi devas
Konfesi — ankaŭ la patrino mia.

REGINO

Nu, do aliaj faru vin prudenta! (Volas iri).

HAMLETO

Ne, vi ne iros! Sidu! Mi ne lasos
Vin iri, antaŭ ol mi al vi montros,
Spegulon tian, kie vi ekvidos
La plej profundan vian internaĵon.

REGINO

Ha, kion vi intencas! Ĉu vi volas
Mortigi min! He, helpon! helpon!

POLONIO (post la tapiŝo.)

Helpon!

HAMLETO

Kio sin movis? Rato?

(Ekbatas per la glavo en la tapiŝon.)

Ha, mi vetas,

Ĝi plu ne vivas!

POLONIO (post la tapiŝo.)

Ho, mi mortas! Helpu!

(Falas kaj mortas.)

REGINO

Ho ve! Kion vi faris!

HAMLETO

Mi ne scias.

Ĉu ne la reĝo? (Eltiras Polonion el post la tapiŝo.)

REGINO

Kia sanga faro!

HAMLETO

Jes, sanga faro, preskaŭ tiel same
Terura, kiel reĝon formortigi
Kaj edziniĝi kun la frato lia.

REGINO

Mortigi reĝon?

HAMLETO

Jes, mi tiel diris.

(Al Polonio)

Kaj vi, mizera malsaĝul', adiaŭ!
Mi prenis vin por iu pli merita.
Vi vidas, tro fervori ofte estas
Dangere! (Al la patrino) Nu, ne rompu viajn manojn!
Sidiĝu, trankviliĝu, mi komencos
Rompadi vian koron, se ĝi estas
Ankoraŭ penetrebla, se ankoraŭ
Kutimoj la malbonaj ĝin ne tute
Ŝtonigis kaj al sento kaj prudento
Ankoraŭ iom estas ĝi venebla.

REGINO

Kion mi faris, ke vi min atakas
Kun tia krueleco?

HAMLETO

Tian faron,

Per kia modesteco ĉion perdas,
La virt' fariĝas hipokrita vorto,
Senkulpa amo perdas sian rozon
De l' bela frunto kaj ulcerojn montras,
La sanktan juron de edzino faras

Similan al la ĵuroj de ludistoj;
Ĝi el la korpo de plej sankta ligo
Elŝiras la animon; el la leĝo
Ĝi faras senenhavan vortparadon.
De la ĉielo la vizaĝo flamas,
La tuta tero ploras kaj malĝojas
Pro via faro, kvazaŭ devus veni
La lasta juĝo.

REGINO

Ve! Pri kia faro

Vi kontraŭ mi tielajn tondrojn ĵetas?

HAMLETO

Rigardu do! Jen pendas du portretoj;
Du fratoj, — sed egalaj? Jen, rigardu:
Kiela ĉarmo kuŝas sur la brovoj!
Kun belaj haroj, kvazaŭ Apolono,
Kun alta frunto, kvazaŭ Jupitero,
Okul' de Mars', ordona kaj minaca,
Majesta aglo, kiu alte flugas
En la plej puraj sferoj de l'aero;
Sur lin sigelon metis ĉiu dio,
Por krei idealon por la homoj, —
Li estis via edzo. — Nun rigardu
Portreton duan: via nuna edzo,
Putraĵo, mortiginta la unuan...
Ĉu havas vi okulojn? Vi forlasis
Herbejon verdan de la bela monto
Kaj serĉas manĝon en la putra marĉo?
Ĉu havas vi okulojn? Vi ne diru,
Ke tio estis am'! En via aĝo
La sango plu ne bolas, sed atendas,
Ne rapidante, juĝon de la saĝo.
Kaj kia estis la kompara juĝo?
Ne estas vi sensenca, ĉar alie
Nenion vi decidus; sed la senco

En vi sendube tute malsaniĝis,
Ĉar eĉ freneza tie ne erarus.
Neniam la frenezo tiel juĝis
La saĝon, ke en ĝi ne restu guto
Da konsidero por komparo tia.
Kia demono tiel vin delogis?
Vidado sen palpado aŭ palpado
Sen rigardado, aŭ orelo sola
Sen mano kaj okulo, aŭ flarado
Sen ĉio, — eĉ partet' de vera sento
Neniam donas tian rezultaton,
Ho, honto, kie estas via ruĝo?
Se la infer' sovaĝa povas boli
En membroj de grandaĝa matronino,
Ho tiam ĉasto de juneco flama
Disfluidiĝu kiel vaks' en fajro!
Ne diru „, honto!“ kiam juna sango
Malĉaste bolas : frosto mem ja brulas,
La volon ja delogas la prudento...

REGINO

Hamleto, ne parolu plu! Vi turnas
Okulojn miajn rekte al la koro,
Kaj tie mi makulojn nigrajn vidas,
Tre nigrajn.

HAMLETO

Jes, por vivi en la ŝvito
De abomena lito, en putraĵo
Sin brogi, en la nesto malbenita...

REGINO

Ho, ne parolu plu! Kiel ponardo
En min penetras ĉiu vorto!
Ne plu, Hamleto kara!

HAMLETO

Fripon' kaj mortigisto; simpla sklavo;
Li ne posedas eĉ la milan parton

Da indo de l' estinta via edzo ;
Kronita arlekeno ; li, ŝtelisto,
Malice kaj mallaŭte ŝtelis for
La kronon kaj ĝin kaŝis en la poŝon...

REGINO

Ho, haltu! (Aperas la spirito sen armaĵo.)

HAMLETO

Ĉifonaĵo, sed ne reĝo!

(Li ekvidas la spiriton.)

Ho, savu min, anĝeloj de l' ĉielo,
Flugilojn viajn super mi etendu!
Spirito nobla, kion vi deziras?

REGINO

Ho ve! li freneziĝis!

HAMLETO

Ĉu vi venas

Riproĉi vian filon sendecidan,
Ke li la tempon kaj pasion perdas
Kaj ke ĝis nun ankoraŭ li ne venĝis?
Ho, diru!

SPIRITO

Ne forgesu! Mi intencas
En vi subteni forte la decidon.
Sed vidu, kiel forte malespero
Dispremis la patrinon vian; helpu
Al ŝi en malfacila batalado
Kun ŝia propra koro kaj animo
Ju pli malforta korpo, des pli forte
Suferas la animo. Iru!

HAMLETO (al la reĝino.)

Kio

Al vi fariĝis?

REGINO

Kio al vi estas?

Vi la okulojn ien forte turnis

Kaj kun l' aer' senkorpa nun parolis?
L' animo via brilas el l' okuloj,
Kaj viaj haroj sin subite levis
Simile al dormanta soldataro
Vekita per la son' de bataliloj!
Ho, kara mia filo, trankviligu
Per pacienc' la flamon de la sentoj!
Sur kion vi rigardas nun?

HAMLETO (al la reĝino.)

Sur lin?

Sur lin! Sur lin! Rigardu, kiel pala
Li staras! Malfeliĉa lia vido
Eĉ al la ŝtonoj povus doni sentojn!

(Al la spirito)

Ne rigardadu al mi tiel plende, —
Agadon mian akran ĝi moligus :
Anstataŭ sango eble fluus larmoj.

REĜINO

Al kiu vi parolas?

HAMLETO

Vi ne vidas?

REĜINO

Nenion, kvankam ĉio estas luma.

HAMLETO

Kaj vi nenion aŭdis?

REĜINO

Ne, nenion.

HAMLETO

Rigardu tien! Li jam volas iri!
La patro mia, kvazaŭ tute viva!
Ha, vidu, li foriras tra la pordo! (La spirito forira)

REĜINO

Ĝi estas frukto de l' imago via;
La cerbo ofte vidas nur delirojn.

HAMLETO

Deliroj? Tamen vidu, mia pulso
En takto batas, tute kiel via,
Kaj kantas tiel same tute sane.
Ĝi ne deliro estis. Ekzamenu,
Kaj mi ripetos ĉion vort' laŭ vorto, —
Ĉu deliranto tion povus fari?
Patrino! Pro la savo de l' animo
Ne hipokritu, ke deliro mia
Parolas nun kaj ne la krimo via!
La falsa ŝmiro kovros la makulon
Ekstere, sed interne en la koro
Des pli atakos tiam la malbono.
Konfesu al ĉielo vian pekon,
La faritaĵon pentu kaj evitu
Estontajn pekojn. La venenan herbon
Ne sterku, ke ĝi pli ankoraŭ kresku!
Pardonu al mi nunan mian virton;
Ĉar nun en la malpia nia tempo
La virto devas peti de malvirto
Pardonon kaj rampante eĉ petegi,
Ke ĝi permesu bonon al ĝi fari.

REGINO

Hamleto! Vi distranĉas mian koron!

HAMLETO

Forĵetu ĝian parton makulitan
Kaj pure vivu kun la dua parto.
Adiaŭ! Sed evitu vi la liton
De mia onklo, penu esti virta,
Se eĉ la virto estos ne el koro.
Kutimo, la demono, pereigas
La lastan senton en la malbonulo,
Sed en direkto bona la demono
Turniĝi ofte povas en anĝelon :
El la ekzercoj de la bonaj faroj

Li povas fari oportunan veston.
Sindetenido en l' unua nokto
Alportas facilecon por la dua;
La tria estos jam des pli facila;
Ĉar ekzercado povas preskaŭ ŝanĝi
Eĉ la naturon mem; ĝi la diablon
Aŭ humiligas, aŭ lin plifortigas.
Ankoraŭ unu fojon — bonan nokton!
Kaj benu min, se vi ankoraŭ mem
Deziras havi benon de l' ĉielo.

(Montrante sur Polonion). Ha, tiun ĉi sinjoron mi domaĝas.

Ĉiel' decidis puni min per li
Kaj lin per mi; mi estis por li vipo, —
Sed mi servanto ankaŭ por li estos.
Por li mi zorgos kaj por lia morto
Respondos mi. Adiaŭ, bonan nokton!
La sola amo faris min kruela;
Malbona estas la komenco, — poste
Ankoraŭ io pli malbona venos...
Ankoraŭ unu vorton!

REGINO

Kion fari?

HAMLETO

Ne tion, kion mi al vi parolis.
La bela reĝo vin denove tenu
En siaj brakoj kaj karese pinĉu
Al vi la vangojn, nomu vin kateto;
Por kelke da adultaj dolĉaj kisoj,
Por ludo per la malbenitaj fingroj
En via nuko vi al li malkovru
La tutan veran staton, ke mi estas
Freneza ne en vero, sed nur ŝajne,
El ruzo. Estus certe tute bone,
Ke vi al li raportu tuj pri ĉio.

Ĉar kia do reĝino, bela, ĉasta
Kaj saĝa volus kaŝi al la bufo,
Al la vesperto tiajn gravajn faktojn?
Ne, ne! Kovrilon de la korbo levu,
Ellasu la birdetojn kaj, simile
Al la simio, rampu mem internen,
Por fari provojn, kaj en la kaptilo
Vi poste perdu vian propran kapon.

REGINO

Ne, estu tute certa! Se la vortoj
Prezentas spiron kaj la spiro vivon, —
Mi pli ne havas vivon, por elspiri
Parolon vian.

HAMLETO

Mi Anglujon iras;
Ĉu vi jam scias?

REGINO

Ha, jes, mi forgesis.
Ĝi estas jam afero decidita.

HAMLETO

Jam la leteroj estas sigelitaj;
Amikoj du, al kiuj mi konfidas
Precize tiel, kiel la lacertoj,
Ricevis komision kunveturi,
Kiel heroldoj, por al mi la vojon
Al la kaptilo ebenigi. Bone!
Amuzo estos, kiam la ministro
Per forto de la propra sia pulvo
En la aeron flugos; kontraŭ minoj
Mi faras minojn iom pli profundajn,
Mi eksplodigos ilin ĝis la luno.
Ho, estas tre amuze vidi, kiel
Du ruzoj reciproke sin renkontas.

(Levante la korpon de Polonio.)

Kaj vi, sinjor', al mi klopodon faras;

Mi trenos vin en plej proksiman ĉambron.
Patrin', adiaŭ! Bonan al vi nokton!
La kortegano tie ĉi nun estas
Silenta kaj sekreta serioze,
Li, kiu tiom amis babiladi!
Nu, venu do, mi kaŝos vin, amiko,
Patrino, bonan nokton!

(Ili disiras. Hamleto trenas kun si la korpon de Polonio.)

AKTO IV

SCENO I

Ĉambro en la palaco. La REGŔO, la REGŔINO, ROSENKRANZ kaj
GÜLDENSTERN.

REGŔO (al la reĝino).

En viaj ĝemoj estas ia senco ;
Kaj mi ĝin devas scii ; kie estas
La filo via ?

REGŔINO (al Rosenkranz kaj Gŭldenstern).

Mi vin petas, lasu
Nin solajn por momento. (Ambaŭ foriras) Ha, sinjoro!
Teruran nokton devis mi travivi!

REGŔO

Per kio ? kio estas kun Hamleto ?

REGŔINO

Li furiozas, kiel mar' kaj vento
En reciproka veta batalado.
En sovaĝeco sia li ekaŭdis,
Post la tapiŝo bruon, kaj rapide
Li sian glavon tiris, kriis : « rato ! »
Kaj en la flamo de l' frenezo sia
Mortigis la maljunan Polonion.

REGO

Terura faro! Tio nin atingus,
Se tie starus ni. Dangere estas
Lin lasi plu en tia libereco.
Al vi, al mi, al ĉiuj ĝi minacas.
Ho ve, sur kiu kuŝas respondeco
Por tiu sanga faro? Jes, sur mi :
Mi el singardo devis lin enŝlosi
Kaj teni malproksime de la homoj;
Sed mia amo estis tiel granda,
Ke mi ne volis agi laŭ prudento.
Kaj kiel posedanto de malsano,
Kaŝinda por la mondo, mi ĝin lasis
Konsumi en sekreto mian vivon.
Kie li estas?

REGINO

La malvivan korpon
Li ien trenis for; kaj, kvazaŭ grano
Da pura oro en amaso kota,
La saĝo kaj la koro por momento
En li ekbrilis : pente li ekploris.

REGO

Gertrudo, venu! Antaŭ ol la suno
Sin kaŝos post la montoj, li jam estos
Sur ŝipo; kaj teruran lian faron
Per ĉiuj artoj kaj aŭtoritato
Ni penos senkulpigi. — *Güldenstern!*

(*Rosenkranz kaj Güldenstern venas.*)

Vi ambaŭ iru kaj helpantojn prenu!
Hamleto en atako de frenezo
Mortigis Polonion kaj fortrenis
Kun si la korpon de la mortigito.
Nun iru, serĉu lin, kun li parolu,
La korpon do venigu en preĝejon.
Mi petas vin, rapidu!

(*Rosenkranz kaj Güldenstern foriras.*)

Nun, Gertrudo,
Ni vokos ĉiujn saĝajn konsilistojn,
Rakontos ni al ili la aferon :
Kio fariĝis, kion ni intencas.
Per tio la serpento-kalumnio,
Portanta sian langon la venenan
Rapide de poluso al poluso
Kiel la pafo de la paflego,
Indulgos eble nian puran nomon
Kaj malaperos sendanĝere. Venu!
Teruro kaj interna batalado
Turmentas mian koron kaj animon.

(Ambaŭ foriras.)

SCENO II

Alia ĉambro en la palaco. Hamleto venas.

HAMLETO

Bone kaŝita!

ROSENKRANZ kaj GÜLDENSTERN (post la sceno).
Hamleto! Princo Hamleto!

HAMLETO

Silentu! Kia bruo? Kiu vokas Hamleton? Ha, jen ili
venas. (Rosenkranz kaj Güldenstern eniras.)

ROSENKRANZ

Kion vi, princo, faris kun la korpo de Polonio?

HAMLETO

Aligis lin al la tero, al kiu li estas parenca.

ROSENKRANZ

Montru al ni la lokon, por ke ni povu ĝin preni kaj
porti en la preĝejon.

HAMLETO

Ne kredu!

ROSENKRANZ

Kion ne kredi?

HAMLETO

Ke mi vian sekreton povas gardi kaj mian ne. Cetere lasi sin eldemandi de spongo! Kion povas tiam respondi filo de reĝo?

ROSENKRANZ

Ĉu vi pensas, ke mi estas spongo, princo?

HAMLETO

Jes, sinjoro, spongo, kiu ensuĉas la mienon, la favorojn kaj la ordonojn de la reĝo. Sed tiaj servantoj faras al la reĝo la plej bonan servon en la fino. Li konservas ilin, kiel simio la bongustan pecon en la angulo de sia buŝo : plej antaŭe en la buŝon, por plej poste esti englutita. Kiam li bezonos tion, kion vi kolektis, tiam li povas vin nur ekpremi, kaj tiam vi, spongo, estos denove seka.

ROSENKRANZ

Mi vin ne komprenas, princo.

HAMLETO

Estas al mi tre agrable : en malsaĝaj oreloj aluda parolo dormas.

ROSENKRANZ

Princo, diru al ni, kie estas la korpo, kaj poste venu kun ni al la reĝo.

HAMLETO

La korpo estas ĉe la reĝo, sed la reĝo ne estas ĉe la korpo. La reĝo estas objekto...

GULDENSTERN

Objekto, princo?

HAMLETO

Kiu estas nenio. Venu al li. Kaŝu vin, vulpo, aliaj ĝin sekvu! (Ĉiuj foriras.)

SCENO III

Alia ĉambro en la palaco. La reĝo kaj korteganoj.

REĜO

Mi lasis lin alveni, kaj la korpon
Mi lasis serĉi. Ho, kia danĝero,
Se li tiel libere promenados!
Kaj tamen ni ne povas kun li agi
Laŭ tuta severeco de la leĝo :
Lin amas la amaso la malsaĝa, —
Ĝi juĝas per okulo, ne per kapo,
Ĝi vidas la grandecon de la puno,
Kaj pri la kulpo ĝi ne volas pensi.
Nun tiu ĉi forsendo devas ŝajni
Trankvila rezultato de pripenso.
Malbonon per malbono ni forigos
Aŭ per nenio.

(Venas Rosenkranz.)

Ha, nu kio estas?

ROSENKRANZ

Pri tio, kien metis li la korpon,
Ne povis ni sciigi.

REĜO

Kaj li mem?

ROSENKRANZ

Li estas, reĝo, tie ĉi, sub gardo,
Ĝis vi ordonos.

REĜO

Oni lin venigu.

ROSENKRANZ

He, Gŭldenstern, la princon enkonduku!

(Eniras Gŭldenstern kun Hamleto)

REĜO

Nu, Hamleto, kie estas Polonio?

HAMLETO

Ĉe la vespermango.

REĜO

Ĉe la vespermango?

HAMLETO

Ne kie li mangas, sed kie li estas mangata. Kolekto da saĝaj kavaliroj en formo de vermoj venis nun al li kun vizito. Tuŝante la mangadon, tiuj ĉi vermoj estas la plej grandaj potenculoj. Ni nutras la bestojn, por nutri nin mem; kaj nin mem ni nutras por la vermoj. La grasa reĝo kaj la malgrasa almozulo estas nur du diversaj mangospecoj, difinitaj por unu sama tablo : tio ĉi estas la fino de ĉio.

REĜO

Ho, Dio, Dio!

HAMLETO

Jen homo kaptas fiŝojn per la vermo, kiu mangis reĝon, kaj mangas poste la fiŝon, kiu mangis tiun vermon.

REĜO

Kion vi volas diri per tio ĉi?

HAMLETO

Nenion, mi volis nur montri al vi, ke reĝo povas vojaĝi tra la intestoj de almozulo.

REĜO

Kie estas Polonio?

HAMLETO

En la ĉielo. Sendu tien, por rigardi. Se via sendito tie lin ne trovos, tiam serĉu lin mem en alia loko. Sed se vi en la daŭro de monato lin ne trovos, vi lin eksentos per la nazo, kiam vi iros sur la ŝtuparon de la galerio.

REĜO (al kelkaj korteganoj).

Iru, serĉu lin tie.

HAMLETO (al la korteganoj).

Li atendos. (Kelkaj korteganoj foriras.)

REGO

Hamleto, pro sendangereco via
Al ni tre kara, kiel via faro
Sincere nin doloras, vi nun devas
Post la terura faro tre rapide
Veturi for. Vi tial vin pretigu ;
La ŝipo jam atendas vin, la vento
Favoras, kaj vi nun en bona horo
Anglujon forveturos.

HAMLETO

Anglujon?

REGO

Jes, Hamleto.

HAMLETO

Bone.

REGO

Nun vi scias nian intencon.

HAMLETO

Mi vidas anĝelon, kiu ilin vidas. Sed bone! Anglujon!
Adiaŭ, kara patrino!

REGO

Via amanta vin patro, Hamleto.

HAMLETO

Mia patrino. Patro kaj patrino estas geedzoj; geedzoj
estas kiel unu korpo : sekve, mia patrino. Ni veturu
Anglujon!

REGO (al Rosenkranz kaj Gŭldenstern).

Vi sekvu lin kaj logu al la ŝipo.

Rapidu : ĝis vespero li jam devas

Troviĝi sur la maro. Ne prokrastu!

Jam ĉio estas preta al veturo.

Rapidu, mi vin petas!

(Rosenkranz kaj Gŭldenstern foriras.)

Vi, Anglujo,

Se mia amo estas por vi kara —

Vi taksi ĝin ja povas, ĉar ankoraŭ

Ja ne paliĝis la cikatro, kiun
La dana glavo al vi akre donis,
Kaj la tribut' estimon vian montras —
Vi tiam ne malŝatos la ordonon,
En mia skribo klare esprimitan, —
Kaj morto al Hamleto! Ho, Anglujo,
Plenumu plej rapide mian peton!
Li kiel febro mian sangon batas...
Vi devas min sanigi. Dum li vivas,
Feliĉon mi neniam povas trovi. (Foriras.)

SCENO IV

Ebenaĵo en Danujo. Fortinbras kaj militistaro en marŝo.

FORTINBRAS

Salutu, kapitan' en mia nomo
La reĝon de Danujo kaj raportu,
Ke Fortinbras' laŭ la promeso lia
Deziras havi nun akompanantojn
Por la traĭro de la dana lando.
Vi scias, kie vi nin povos trovi.
Se lia reĝa moŝto ekdeziros
Kun ni paroli, ni laŭ nia ŝuldo
Tuj lin salutos. Tiel vi raportu.

KAPITANO

Mi faros, princ'.

FORTINBRAS (al la soldatoj.)

Antaŭen! Ne rapidu!

(Li foriras kun la soldatoj. Hamleto, Rozenkranz, Gŭldenstern
kaj aliaj venas.)

HAMLETO

Sinjoro, kies tiuj ĉi soldatoj?

KAPITANO

De la norvego.

HAMLETO

Kien ili iras?

KAPITANO

Kontraŭ Polujon.

HAMLETO

Kaj sub kia estro?

KAPITANO

Sub la norvega princo Fortinbras.

HAMLETO

Ĉu vi deziras per milito preni
Polujon tutan aŭ nur liman pecon?

KAPITANO

Por al vi diri tute puran veron,
Ni iras pro peceto nur malgranda,
Pli pro la nomo, ol pro la profito.
Eĉ kvin dukatojn mi por ĝi ne donus.
Kaj se ĝin vendi, ĝi al la norvego
Aŭ al la polo certe pli ne donus.

HAMLETO

La poloj sekve ĝin eĉ ne defendos.

KAPITANO

Ho ne, ili kolektis jam soldatojn.

HAMLETO (flanken.)

Du mil animojn, dudek mil dukatojn
Sendube kostos tiu ĉi disputo!
Ulceri de bonstato kaj de paco, —
Interne krevas, se eksteren morto
Ne vokas ĝin. (Lakte) Mi dankas vin, sinjoro!

KAPITANO

Feliĉan vojon! (Foriras.)

ROSENKRANZ

Princo, ni atendas.

HAMLETO

Mi baldaŭ sekvos; iru vi antaŭe.

(Rozenkranz kaj la aliaj foriras.)

Ha, ĉio plendas kontraŭ mi, riproĉas
Severe por prokrasto de la venĝo!
Por kio taŭgas homo, se la tempon
Li uzas nur por manĝi kaj por dormi?
Nenio pli ol bruto! La Kreinto
Al ni kapablon de pensado donis,
Por povi vidi posten kaj antaŭen,
Li donis al ni saĝon ne por tio,
Ke ĝi en ni sen uzo pereadu.
Ĉu mi ĝin nomos bruta forgesado?
Ĉu mi ĝin nomos tima dubo, kiu
Tro longe pensas pri la rezultato, —
Pripensemeco tia en si havas
Kvaronon nur de la prudento vera
Kaj tri kvaronojn de malnobla timo.
Por kio mi nun vivas? Por eterne
Nur ripetadi : « Tion ĉi vi faru » —
Kaj tamen resti sen farado, kiam
Por ĝi mi havas kaŭzon kaj la volon
Kaj forton kaj rimedojn por plenumi!
Kaj ĉio min instigas! Jen ekzemplo :
Mi vidis nun potencan soldataron, —
Ĝin juna princ' kondukas; en gloramo
Li riskas por la duba rezultato
Kuraĝe sian vivon, li ne timas
Klopodojn kaj danĝerojn, — kaj pro kio?
Pro nuksa ŝelo! Esti vere granda
Signifas : sin ne movi sen bezono,
Sed eĉ pro pajlo forte ekbatali,
Se ĝin postulas la honor'. Kaj mi?
La morto de la patro, malhonoro
De la patrino, sango kaj prudento

Instigas min, — kaj mi nenion faras!
Kun honto antaŭvidas mi la morton
De dudek mil soldatoj, kiuj iras
Pro bagatelo, pro fantom' de gloro
Al tombo. Kaj la pec', pro kiu ili
Batalas, ne sufiĉas eĉ por doni
Al ili ĉiuj lokon por batalo
Aŭ por enpreni ĉiujn mortigotajn!
De nun, ho mia kapo, vi laboru
Nur por la venĝo, aŭ ekdormu tute! (Foriras.)

SCENO V

Elsinoro. Ĉambro en la palaco. La reĝino kaj Horacio.

REĜINO

Ne, ne! Ne volas mi kun ŝi paroli.

HORACIO

Ŝi forte petas, ŝia stato estas
Tre kompatinda.

REĜINO

Kion do ŝi volas?

HORACIO

Ŝi ĉiam pri la patro nur parolas;
Ŝi diras, ke la mond' estas kruela;
Ŝi ĝemas kaj la bruston al si batas;
Ŝin bagatel' ĉagrenas; ŝi parolas
Delire kaj sen ia klara senco,
Kaj tamen ŝiaj vortoj la aŭdanton
Kondukas al konkludoj. Kungluante
La sencon de la vortoj, la mienojn,
La signojn, la aludojn, oni povas

Ne scii difinite, sed supozi
Tre multe da malbono. Estus bone
Kun ŝi paroli, ĉar ĉe la popolo
Tumulon povus veki ŝiaj vortoj.

REGINO

Enlasu ŝin! (Horacio foriras.) Al la anim' malsana
Aperas ĉie signoj de danĝero;
La kulpo estas tiel timoplena,
Ke per kaŝado ĝi sin nur malkaŝas!

(Venas Horacio kun Ofelio.)

OFELIO

Kie estas la bela reĝino de Danujo?

REGINO

Kiel vi fartas, Ofelio?

OFELIO (kantas.)

Mia kara, mia belo
Estis brava juna dano;
Portis plumojn sur ĉapelo
Kaj bastonon en la mano.

REGINO

Ha, mia kara fraŭlino, kion signifas tiu ĉi kanto?

OFELIO

Kion? Mi petas vin, aŭdu :

(Kantas.)

Vane estas la espero :
Li jam mortis, ne revenas!
Lian kapon kovras tero,
La piedojn ŝtono tenas.

REGINO

Sed diru al mi, Ofelio...

OFELIO

Mi petas vin, aŭskultu.

(Kantas.)

Ĉemizeton oni metis... (Eniras la reĝo.)

REGINO

Ha, mia edzo, rigardu!

OFELIO (kantas.)

Sur karulon inter ploroj;
Sur la tombon oni ĵetis
Multon el la kampaj floroj.

REGO

Kiel vi fartas, kara fraŭlino?

OFELIO

Mi dankas! Tre bone. Oni diras, ke la strigo estis filino de bakisto. Ha, sinjoro, ni scias, kio ni estas, sed ni ne scias, kio ni povas fariĝi. Bonan apetiton!

REGO

Ŝi ne povas forgesi la patron.

OFELIO

He, ni ne parolu pri tio ĉi; sed se oni vin demandos, kion ĝi signifas, tiam diru : (Kantas.)

En la tag' de Valenteno
Mi al mia la trezoro
Venis frue en mateno,
Por saluti vin el koro.
Tuj li levis sin kaj diris :
« Venu, venu, amikino! »
Ŝi eniris, sed eliris
Jam virino, ne knabino.

REGO

Kara Ofelio!

OFELIO

Por kio la ĵurado? Mi tuj finos. (Kantas.)

Fi do, hontu! Tiel agi!
Vi ja trompis min sen koro!
Amon viroj povas pagi
Per depreno de l' honoro!

Vi edziĝi min promesis,
Kaj la vorton vi ne tenis.

Kaj li respondas :

He, mi ŝercis kaj mi ĉesis...
Kial do vi al mi venis?

REGO

Ĉu jam longe ŝi estas en tia stato?

OFELIO

Mi esperas, ke ĉio ankoraŭ estos bona. Ni estu nur paciencaj. Kaj tamen mi ne povas deteni min de ploro, kiam mi pensas, ke ili metis lin en malvarman teron. Al mia frato mi devos ĉion raporti, kaj vin mi dankas por la bona konsilo. Donu mian kaleŝon! Bonan nokton, sinjorinoj! Bonan nokton, ĉarmaj sinjorinoj! Bonan nokton, bonan nokton!

REGO (al Horacio).

Vi sekvu ŝin kaj gardu ŝin atente.

(Horacio foriras.)

Ĝi estas la veneno de malĝojo;
La morto de la patro ĉion kaŭzis.
Gertrudo, kiam venas la suferoj,
Ho ve, ne izolitaj ili venas,
Sed en amaso. Ŝia patro mortis,
La filo via estas forsendita —
Li mem sovaĝe kaŭzis la forsendon —
Kaj la popol' tumultas en supozoj
Pri l' morto de l' honesta Polonio.
Ni faris neprudente, ke ni kaŝis
La veran kaŭzon de la morto lia :
Jen Ofelio perdis la prudenton,
Sen kiu ni ne estas pli ol bestoj,
Kaj — la plej grava — ŝia frato venis
Sekrete el Francujo, li miregas,
Indignas, kaj nun en la urbo fluas

Paroloj plej venenaj jam pri l' morto
De Polonio. Manko de klarigo
Jam faris, ke sur nin la tutan kulpon
De la mistera morto oni ĵetis.
Gertrudo mia kara, kiel stari
Trankvile kontraŭ tiom malfeliĉoj.

(Post la sceno oni aŭdas bruon.)

REGINO

Ho, kia, bruo? Kia tumultego? (Nobelo eniras.)

REGO

Rapide la gardistojn! Lasu gardi
La pordon! Kio estas?

NOBELO

Mia reĝo,
Rapide kuru! Savu vin, ho reĝo!
La ocean', el bordo elirinte,
Ne pli sovaĝe glutas l' ebenaĵon,
Ol nun Laerto kun terura bando
Atakas vian tutan servantaron.
Lin la popolo nomas reĝo; kvazaŭ
La mondo nun denove komenciĝus
Kaj kvazaŭ malaperis nun subite
La historio kaj la tradicioj,
Kreintoj kaj subtenoj de la indo, —
Nun ili krias : Ni elektu reĝon!
Laerto estu reĝo! Kiel tondro
Rebruas, ĉie flugas nun la krio :
Laerto estu reĝo!

REGINO

Ili vigle

Atakas laŭ malvera postesigno.
Sed vi eraras, hundoj de Danujo!

(Bruo post la sceno.)

REGO

La pordoj elbatitaj!

(Venas Laerto armita kaj multaj Danoj.)

LAERTO

Kie estas

li, tiu reĝo? — Iru for, sinjoroj!

DANOJ

Ne, ni vin sekvos, ni vin ne forlasos!

LAERTO

Mi petas.

DANOJ

Bone, se vi tiel volas. (Ili eliras el la ĉambro.)

LAERTO

Mi dankas vin. Vi gardu post la pordo! —

Malnobla reĝo, vi al mi redonu

La patron!

REGINO

Ho, Laerto, trankviliĝu!

LAERTO

Se unu gut' de l' sango mia restus

Trankvila, tiam estus mi bastardo:

Trompita edzo estus mia patro,

Malĉasta estus la patrino mia,

Se nun mi povus resti pli trankvila.

REGO

Laerto, kio kaŭzis tian grandan

Ribelon nun de via flank'? Gertrudo,

Vi trankviliĝu, vi nenion timu

Pro la persono mia. Dio gardas

La reĝojn: kiam la perfid' ekvidas

Apenaŭ tion, kion ĝi intencis,

L' intenco falas for. — Laerto, diru,

Pro kio vi indignas? — Lasu lin,

Gertrudo mia! — Diru, juna homo!

LAERTO

La patro mia kie estas?

REGO

Mortis.

REGINO

Sed ne de lia mano.

REGO

Lasu lin

Demandi tiom, kiom li deziras.

LAERTO

Sed kiel kaj en kia maniero?
Per ruzaj vortoj vi min ne dolĉigos!
For fideleco! Ĵuroj al l' infero!
Pieco, konscienco, — iru ĉio
Al la diabloj en la profundaĵon!
Kondamnon mi ne timas; mi renversos
La tutan mondon, — venu, kio volas!
Nur venĝon mi avidas, plenan venĝon
Por mia patro!

REGO

Kiu vin retenos?

LAERTO

Nur mia volo, sed ne la ordono
Eĉ de la tuta mondo. La rimedojn
Mi tiel uzos, ke nenio restos.

REGO

Aŭskultu min, Laerto! Se vi volas
La puran veron scii pri la morto
De via patro, ĉu la venĝo via
Decidis, se vi venkos en la ludo,
Egale la koleron vian verŝi
Sur malamikojn kaj sur la amikojn?

LAERTO

Nur sur la malamikojn.

REGO

Ĉu vi volas

Ekkoni ilin?

LAERTO

Kaj al la amikoj

Mi vaste tuj malfermos miajn brakojn

Kaj mi per mia sango ilin nutros.

REGO

Tre bone! Nun denove vi parolas

Kiel fidela filo kaj bonega

Nobelo. Ke en mort' de via patro

Mi estas plej senkulpa kaj per ĝi

Mi estas mem tuŝita tre dolore, —

Vi tion baldaŭ juĝos mem kaj vidos

La veron tute klare.

DANOJ (post la scene).

Lasu ŝin!

LAERTO

He, kio? Kia bruo?

(Eniras Ofelio, fantazie ornamita per herboj kaj floroj.)

LAERTO

Elsekigu,

Vi, mia cerbo! Larmoj la plej salaj,

Bruligu al mi tute la okulojn! —

Je Dio! Frenezeco via estos

Al ni pagita, ho, fratino mia,

Pagita kare, ĝis en la pesilo

Fortege malleviĝos la kaliko!

Ho, Maja rozo, ho, infano ĉarma,

Ho, Ofelio, ho, fratino kara!

Ĉielo! ĉu la saĝo de knabino

Formortas ankaŭ tiel facilege,

Kiel la vivo de maljuna homo?

En am' naturo estas delikata:

Ŝi sendas for post la amat' perdita

Plej karan havon, kiun ŝi posedas.

OFELIO (kantas plende).

Oni lin portis al tombo senvorte,
(Ridante) Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!
(Plende) Kaj oni ploris tre forte, tre forte...
Adiaŭ, mia kolombo!

LAERTO

Se en prudento plena vi instigus
Al venĝo min, ne tiel ĝi efikus!

OFELIO

Vi devas kanti : « En la teron, en la teron! » Ho, kiel
la rado al tio ĉi sonoras! Ĝi estas la malfidela adminis-
tratoro, kiu ŝtelis la filinon de sia sinjoro.

LAERTO

Sensenca io, tamen pli ol io.

OFELIO (al Laerto).

Jen estas rosmareno, ĝi estas por memoro : mi petas
vin, kara mia koro, memoru min! Kaj jen estas miozoto,
pro la fideleco.

LAERTO

Sentenco en la frenezo : fideleco kaj memoro kunigitaj.

OFELIO (al la reĝo).

Jen estas fenkolo por vi kaj akvilegio. (Al la reĝino). Jen
estas ruto por vi kaj ankaŭ iom por mi. — Vi povas porti
vian ruton kun ia speciala signo. (Al Laerto.) Jen estas
krizantemo, — mi volis doni al vi kelke da violoj, sed ili
ĉiuj velkis de la tempo, kiam mia patro-mortis. — Oni
diras, ke li bone finis.

(Kantas.) Ĉar karulo mia estas
Mia tuta ĝojo.

LAERTO

Malĝojo kaj suferoj, eĉ frenezo
Al ŝi nur donas ĉiam novan ĉarmon.

OFELIO (kantas).

Kaj li jam neniam revenos?
Kaj li jam neniam revenos?
Ho ve, li jam mortis,
Lin oni forportis,
Ni lin jam revidos neniam!
La barbo la bela,
Buklaro la hela...
Li mortis, li mortis por ĉiam!
Mi ploras sen celo...
Ho, bona ĉielo,
Pro lia animo mi petas.

Kaj pro la animoj de ĉiuj homoj. Mi preĝas Dio vin
savu! (Foriras.)

LAERTO

Vi vidas? Dio!

REGO

Lasu min, Laerto,
Paroli iom pri doloro via;
Al mi la rajton mian ne rifuzu.
Sed iru kaj inter amikoj viaj
Elektu la plej saĝajn, — ili juĝu
Nun inter vi kaj mi. Se ili trovos,
Ke mi en la afero estas kulpa,
Mi tiam estas preta al vi doni
La regnon, kronon, mian propran vivon;
Sed se ne tiel, — tiam vi konsentu
Al ni oferi pli da pacienco,
Ni tiam penos, kune laborante,
Per venĝo trankviligi vian koron.

LAERTO

Ĝi estu tiel! — Ho, la maniero
De lia mort', kaŝita enterigo, —
Sen glavo, sen insigno aŭ ornamo
Super la tombo, sen ceremonioj

Kaj sen funebraj formoj kaj parado, —
De l' ter' al la ĉiel, ĝi laŭte krias,
Ke mi ne lasu ĉion sen kalkulo.

REGO

Postulu la klarigon. Sur la kapon
De la kulpul' la puna glavo falos.
Mi petas, sekvu min. (Ĉiuj foriras.)

SCENO VI

Alia ĉambro en la palaco. Horacio kaj servanto.

HORACIO

Kun mi paroli iu volas? Kiu?

SERVANTO

Maristoj. Ili diras, ke por vi
Leterojn ili havas.

HORACIO

Ili venu! (La servanto foriras.)

Neniu en la tuta mondo, ŝajnas,
Saluton ian povus al mi sendi,
Se ne Hamleto. (Eniras du maristoj.)

UNUA MARISTO

Dio benu vin, sinjoro!

HORACIO

Kaj vin ankaŭ!

UNUA MARISTO

Li tion faros, sinjoro se ĝi plaĉos al Li. Jen estas letero
por vi, sinjoro. Ĝi estas de la sendito, kiu devis veturi
Anglujon, se via nomo estas Horacio, kiel oni diris al mi.

HORACIO (legas).

« Horacio, kiam vi tralegos tiun ĉi leteron, penu, ke
tiuj ĉi maristoj venu al la reĝo; ili havas leterojn por li.

Apenaŭ ni estis du tagojn sur la maro, forte armita korsaro komencis ĉasi nin : ĉar nia ŝipo iris tro malrapide, ni vole-ne-vole devis montri kuraĝon, kaj en la daŭro de la batalo mi transiris sur la ŝipon de la korsaro; en tiu sama momento ili forlasis nian ŝipon, kaj tiel mi sola fariĝis ilia kaptito. Ili agis kun mi kiel bonkoraj friponoj, sed ili sciis, kion ili faras; mi devas pagi al ili per bona servo. Zorgu, ke la reĝo ricevu la leterojn, kiujn mi sendas, kaj venu al mi kun tia rapideco, kvazaŭ vi kurus de la morto. Mi diros al vi en la orelon tiajn vortojn, kiuj tute surdigas vin, kaj tamen ili estas ankoraŭ tro malmultepezaj en komparo kun sia enhavo. Tiuj ĉi homoj alkondukos vin al la loko, kie mi estas. Rosenkranz kaj Gŭldenstern daŭrigas sian vojaĝon Anglujon : pri ili mi povas multe diri al vi. Adiaŭ. Eterne, kiel vi scias, la via — Hamleto. »

(Al la maristoj.)

Nun venu, ni transdonos la leterojn,
Kaj tiom pli rapide, ke ni iru
Al tiu, kiu ilin al vi donis. (Ĉiuj foriras.)

SCENO VII

Alia ĉambro en la palaco. La reĝo kaj Laerto.

REĜO

Nun via konscienco mem ja devas
Min senkulpigi, kaj en vian koron
Vi devas min kiel amikon meti,
Ĉar vi ja aŭdis per oreloj propraj,
Ke tiu sama, kiu vian patron
Mortigis, volis min mem pereigi.